

บทที่ 8

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

8.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาเรื่องการกลบเกลื่อนในการสนทนาเรื่องเพศของคนไทย จากข้อมูลปริเฉทแบบสถานการณ์ 4 ประเภท คือ ปริเฉทการสนทนาในรายการทางโทรทัศน์ ปริเฉทการสนทนาในรายการวิทยุ ปริเฉทการสนทนาในคอลัมน์ถาม-ตอบในหนังสือพิมพ์ และปริเฉทการสนทนาในอินเทอร์เน็ต ได้ข้อสรุปต่างๆ ดังต่อไปนี้

8.1.1 กลไกการกลบเกลื่อน

ผลการศึกษาในงานนี้ ทำให้เห็นแง่มุมของการกลบเกลื่อน ในอีกมิติหนึ่ง ที่เกี่ยวกับเรื่องของกลไกที่ใช้ในการกลบเกลื่อน ซึ่งพบว่า มี 3 กลไกหลักๆ คือ 1) การแทนที่รูปภาษา เช่น การใช้คำรึ้นหู *เพศสัมพันธ์* มาแทนที่คำต้องห้าม 2) การเพิ่มรูปภาษา เช่น การเพิ่ม *คง น่า อาจ* เข้าไปในถ้อยคำ และ 3) การลดรูปภาษา เช่น การละส่วนที่เป็นภาคแสดง ในประโยค *เพลินเพลินกับ_อย่าง* *ถูกต้อง*

ทั้ง 3 กลไกเหล่านี้ มีการใช้รูปแบบภาษา แบบต่างๆ ซึ่งสามารถแบ่งได้ตามระดับของรูปภาษาและผลกระทบทางความหมายที่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น คำกริยาแสดงการกลบเกลื่อน เช่น *คิดว่า เชื่อว่า* คำวิเศษณ์ลดน้ำหนักหรือน้ำหนักความหมาย เช่น *ค่อย นุ่มๆ* ประโยคสื่อความแบบกำปั้นทุบดิน เช่น *หยุดก็คือหยุด* เป็นต้น

เมื่อพิจารณาโดยแบ่งตามเกณฑ์ดังกล่าว งานวิจัยนี้ พบรูปแบบภาษาที่แสดงการกลบเกลื่อนอยู่ทั้งหมด 39 แบบ โดยมีรูปแบบภาษา 2 แบบ ที่นำไปใช้ทั้งกลไกการแทนที่รูปภาษา และกลไกการเพิ่มรูปภาษา ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กลไกการแทนที่รูปภาษา มีการใช้รูปแบบภาษา 13 แบบ กลไกการลดรูปภาษาใช้รูปแบบภาษา 1 แบบ และกลไกการเพิ่มรูปภาษาใช้รูปแบบภาษา 27 แบบ

การศึกษาคั้งนี้ พบว่าในการสนทนาเรื่องเพศของคนไทย ผู้ใช้ภาษามักจะเลือกรูปภาษากลุ่มหนึ่ง que สื่อความแบบกลบเกลื่อน มาแทนที่รูปภาษาอีกกลุ่มหนึ่ง ที่สื่อความหมายแบบตรงไปตรงมา โดยเฉพาะการใช้ รูปภาษาอ้างอิงแหล่งที่มาอื่นของข้อมูลที่มีใช้ของผู้พูด และการใช้รูปภาษา

ต่างๆที่สังคมยอมรับว่ามีความเหมาะสมหรือมีความรื่นหู ซึ่งทำให้เกิดการสื่อความหมายอย่างกว้างๆ และแสดงถึงการกลบเกลื่อนที่ผู้พูดพยายามลดความเสี่ยงในการถูกโต้แย้งจากผู้ฟัง หรือแสวงหาความยอมรับจากผู้ฟัง นอกจากนี้ ยังแสดงความต้องการให้ผู้ฟังมีส่วนรับผิดชอบในข้อมูลร่วมกันกับผู้พูดอีกด้วย

นอกจากนี้ ก็ยังมีกลไกการกลบเกลื่อนโดยการเสริมหรือเพิ่มรูปภาษาชนิดต่างๆ เพื่อให้น้ำหนักความหมายของถ้อยคำดูอ่อนลงหรือเพิ่มมากขึ้น ซึ่งทำให้ถ้อยคำที่กล่าว มีรายละเอียดมากจนอาจจะเยิ่นเย้อ หรือเกินความต้องการของผู้ฟัง จัดเป็นการกลบเกลื่อนที่สะท้อนถึงความลังเลไม่แน่ใจของผู้พูดหรือแสดงทัศนคติส่วนตัวของผู้พูดที่มีต่อสิ่งที่กล่าว นอกจากนี้ ก็ยังแสดงถึงการผลักรับผิดชอบในสิ่งที่กล่าวให้พ้นจากตัวของผู้พูดอีกด้วย

สำหรับการกลบเกลื่อนด้วยกลไกการละรูปภาษานั้น ผู้พูดจะละบางส่วนของถ้อยคำไว้โดยเจตนาและคาดว่าผู้ฟังเข้าใจและตีความได้จากบริบท ว่าสิ่งที่ละไว้คืออะไร ในงานวิจัยนี้ พบกลไกการกลบเกลื่อน โดยการละส่วนของประโยคที่เป็นคำนาม กับการละส่วนของประโยคที่เป็นภาคแสดง ซึ่งแสดงถึงการเสี่ยงที่จะพูดถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยผลักรับผิดชอบให้ผู้ฟังเป็นผู้กล่าวถ้อยคำนั้นๆเสียเอง หรือแสดงการให้โอกาสผู้ฟัง เต็มส่วนที่ขาดหายไปได้เองโดยปริยาย โดยไม่จำเป็นต้องกล่าวถ้อยคำที่ละเอาไว้ออกมาก็ได้

สรุปได้ว่า กลไกการเพิ่มรูปภาษา จะมีรูปแบบภาษาที่หลากหลายให้ผู้พูดเลือกใช้ใช้อย่างมากกว่ากลไกแบบอื่นๆ นับเป็นสองเท่าของรูปแบบภาษาที่ใช้ด้วยกลไกการแทนที่รูปภาษา สำหรับกลไกการละรูปภาษานั้น จะปรากฏรูปแบบภาษาเพียงแบบเดียว ที่เป็นการใช้ประโยคแบบไม่สมบูรณ์ คือ การละรูปภาษาประเภทที่เป็น คำนามและคำกริยา หรือภาคแสดงของประโยคเท่านั้น

8.1.2 กลวิธีการกลบเกลื่อนตามเกณฑ์ของบราวน์และเลวินสัน

กลวิธีการกลบเกลื่อนที่พบในงานวิจัยนี้ สามารถอธิบายได้ตามมุมมองของบราวน์และเลวินสัน (Brown & Levinson, 1978) ซึ่งจำแนกการกลบเกลื่อนตามเกณฑ์การละเมิดเงื่อนไขเรื่องการให้ความร่วมมือในการสนทนา (Gricean Maxim) ที่ไกรซ์ (Grice, 1975) ได้เสนอไว้ กล่าวคือ กลวิธีการกลบเกลื่อนอาจแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ 1) การกลบเกลื่อนโดยการละเมิดเงื่อนไขเชิงคุณภาพ 2) การกลบเกลื่อนโดยการละเมิดเงื่อนไขเชิงปริมาณ

3) การกลบเกลื่อนโดยการละเมิดเงื่อนไขเชิงความสอดคล้อง และ 4) การกลบเกลื่อนโดยการละเมิดเงื่อนไขเชิงรูปแบบ

ในงานวิจัยนี้ ผู้พูดแสดงการกลบเกลื่อนโดยการละเมิดเงื่อนไขเชิงคุณภาพ ด้วยการกล่าวในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง โดยใช้รูปภาพที่แสดงการสมมติเหตุการณ์หรือกล่าวเกินจริง และมีการสันนิษฐานหรือคาดเดาในตัวข้อมูล รวมทั้งพยายามลดความรับผิดชอบต่อถ้อยคำโดยการลดน้ำหนักความหมายหรืออ้างแหล่งที่มาของข้อมูลอื่น และยังใช้การเน้นน้ำหนักความหมายเพื่อแสดงถึงความน่าเชื่อถือของข้อมูลอีกด้วย สำหรับรูปแบบภาษาที่ละเมิดเงื่อนไขนี้ เช่น การใช้ประโยคแสดงการสมมติ ถ้า... เผลอ... วลีเน้นน้ำหนักความหมาย จริงๆ แล้ว หรือ วลีอ้างแหล่งที่มาของข้อมูล มีผู้กล่าวว่า เป็นต้น

ส่วนการกลบเกลื่อนในการสนทนาเรื่องเพศโดยการละเมิดเงื่อนไขเชิงปริมาณนั้น พบว่า ผู้พูดเลี้ยงที่จะให้คำอธิบายเพิ่มเติม หรือได้ให้ข้อมูลที่มากเกินไปเกินความต้องการ โดยอธิบายหรือแสดงรายละเอียดของสิ่งที่กล่าว แล้วจึงทำการกลบเกลื่อนด้วยการใช้รูปแบบภาษาที่แสดงความต้องการที่จะสรุปสาระเพื่อจบใจความหรือจบการให้ตัวอย่าง สำหรับรูปแบบภาษาที่ละเมิดเงื่อนไขนี้ เช่น การใช้ประโยคแบบกำปั้นทุบดิน หรือวลีแสดงการสรุปสาระ เอาเป็นว่า เอาสั้นๆว่า เป็นต้น

สำหรับการกลบเกลื่อนโดยการละเมิดเงื่อนไขเชิงความสอดคล้อง ผู้พูดจะให้ข้อมูลที่ไม่สอดคล้องกับประเด็นที่กำลังสนทนาโดยตรง งานวิจัยนี้ พบว่า ผู้พูดพยายามเบี่ยงเบนแง่มุมของประเด็น การสนทนาออกไปจากเดิม ด้วยการเพิ่มเติมสาระของข้อมูลที่เป็นแง่มุมใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้ผู้ฟังได้รับข้อมูลที่ไม่ตรงกับความต้องการ สำหรับรูปแบบภาษาที่ละเมิดเงื่อนไขนี้ เช่น การให้ข้อมูลเพิ่มเติม โดยการใช้ประโยคสื่อความเชิงตลกหรือล้อเล่น

ผลการศึกษาการกลบเกลื่อนที่ละเมิดเงื่อนไขเชิงรูปแบบ พบว่าผู้ใช้ภาษามักให้ข้อมูลที่ไม่ชัดเจนหรือตรงไปตรงมา ส่วนใหญ่จะใช้การกล่าวอย่างกว้างๆ หรือให้ข้อมูลที่เข้าใจว่าเป็นความรู้เบื้องหลังที่มีร่วมกันอยู่ในสังคมไทยแล้ว หรือแสดงความลังเลใจในการกล่าวถ้อยคำ โดยการให้ข้อมูลที่กระต่อนกระแต่น ไม่จบความหนึ่งๆโดยสมบูรณ์ และมักจะมีการเพิ่มเติมข้อมูลที่ไม่จำเป็น หรือมีความเินยื้อเข้าไป ซึ่งสามารถตัดทอนออกไปได้โดยไม่เสียใจความที่จะสื่อ สำหรับรูปแบบภาษาที่ละเมิดเงื่อนไขนี้ เช่น การใช้สรรพนามแบบไม่ชี้เฉพาะ บางคน บางท่าน

ข้อความกำกับการสื่อสาร *ขอเรียนว่า* หรือ *วลีแสดงการกล่าวอย่างกว้างๆ โดยปกติ โดยทั่วไป* เป็นต้น

จากจำนวนรูปแบบภาษาแสดงการกลบเกลื่อนที่พบในงานวิจัยนี้ทั้งหมด 39 แบบ ปรากฏว่ามีรูปแบบภาษา 19 แบบที่แสดงถึงการกลบเกลื่อนโดยละเมิดเงื่อนไขเชิงคุณภาพ รองลงมาคือรูปแบบภาษาที่แสดงถึงการละเมิดเงื่อนไขเชิงรูปแบบ ซึ่งมีทั้งหมด 16 แบบ ส่วนรูปแบบภาษาที่แสดงถึงการละเมิดเงื่อนไขเชิงปริมาณ มี 3 แบบ และรูปแบบภาษาที่ละเมิดเงื่อนไขเชิงความสอดคล้อง พบเพียง 1 แบบเท่านั้น

8.1.3 อัตราการกลบเกลื่อน

จากการศึกษาอัตราการกลบเกลื่อนในข้อมูลปริจเฉทการสนทนาทั้งหมด พบว่า จากความยาวของปริจเฉทประมาณ 23,805 คำ ผู้ร่วมสนทนามีการกลบเกลื่อนทั้งหมด 922 ครั้ง คิดเป็นอัตราการกลบเกลื่อนประมาณร้อยละ 3.87 จึงอาจสรุปได้ว่า ในการพูดประมาณ 100 ครั้ง จะมีการกลบเกลื่อนเกิดขึ้นประมาณ 4 ครั้ง

ปริจเฉทการสนทนาในรายการทางโทรทัศน์ จะมีอัตราการกลบเกลื่อนสูงสุด คือประมาณร้อยละ 5 รองลงมาคือ ปริจเฉทการสนทนาในอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีอัตราการกลบเกลื่อนประมาณร้อยละ 4 สำหรับปริจเฉทการสนทนาในรายการวิทยุ มีอัตราการกลบเกลื่อนประมาณร้อยละ 3.42 ซึ่งใกล้เคียงมากกับปริจเฉทการสนทนาในคอลัมน์ถาม-ตอบในหนังสือพิมพ์ ซึ่งมีอัตราการกลบเกลื่อนต่ำสุด คือประมาณร้อยละ 3.36

8.1.4 ชุดของรูปแบบภาษาแสดงการกลบเกลื่อน

จากการแบ่งกลุ่มของรูปแบบภาษาตามชนิดของรูปภาษาและผลกระทบทางความหมาย ซึ่งทำให้ได้รูปแบบภาษาแสดงการกลบเกลื่อนในงานวิจัยนี้ ทั้งหมด 39 แบบ เมื่อวิเคราะห์ในแต่ละปริจเฉทที่นำมาศึกษาแล้ว พบว่า ปริจเฉทการสนทนาทางโทรทัศน์ กับปริจเฉทการสนทนาในรายการวิทยุ ใช้รูปแบบภาษาแสดงการกลบเกลื่อนจำนวน 30 แบบเท่ากัน แต่แตกต่างกันในรายละเอียดของแต่ละรูปแบบภาษา ส่วนปริจเฉทการสนทนาในอินเทอร์เน็ต ใช้รูปแบบภาษาแสดงการกลบเกลื่อน 24 แบบ และปริจเฉทการสนทนาในคอลัมน์ถาม-ตอบในหนังสือพิมพ์ ใช้รูปแบบภาษาแสดงการกลบเกลื่อนน้อยที่สุด คือ 17 แบบ

8.1.5 ความถี่ในการใช้รูปแบบภาษาแสดงการกลบเกลื่อน

ผลการศึกษาเรื่องความถี่ในการใช้รูปแบบภาษาแสดงการกลบเกลื่อน พบว่า รูปแบบภาษา 3 แบบ ได้แก่ คำรึ้นหูประเภทต่างๆ ประโยคแสดงการสมมติสถานการณ์ และ คำกริยานุเคราะห์บอกอรรถาณูเคราะห์ จะถูกนำไปใช้ในความถี่ที่สูงเป็นอันดับต้นๆในทุกบริเฉต

สำหรับรูปแบบภาษาที่ถูกนำมาใช้ในความถี่สูงสุด พบว่าไม่เหมือนกันในแต่ละสถานการณ์บริเฉต กล่าวคือ บริเฉตการสนทนาในรายการโทรทัศน์ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เรา แบบรวมผู้พูดผู้ฟัง บริเฉตการสนทนาในรายการวิทยุใช้คำกริยานุเคราะห์บอกอรรถาณูเคราะห์ บริเฉต การสนทนาในคอลัมน์ถาม-ตอบในหนังสือพิมพ์ใช้คำรึ้นหูประเภทต่างๆ และบริเฉต การสนทนาในอินเทอร์เน็ตใช้ประโยคแสดงการสมมติสถานการณ์

8.1.6 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการกลบเกลื่อนกับตัวแปรปัจจัยบริเฉต

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการกลบเกลื่อนกับตัวแปรปัจจัยบริเฉต 3 ประการ คือ ช่องทางการสื่อสาร รูปแบบความสัมพันธ์ของผู้ร่วมสนทนา และการเห็นหน้าหรือไม่เห็นหน้ากันของผู้ร่วมสนทนา พบว่า ช่องทางการสื่อสารที่มีอัตราการกลบเกลื่อนสูงสุดคือโทรทัศน์ ส่วนช่องทางการสื่อสารที่มีอัตราการกลบเกลื่อนต่ำสุดคือหนังสือพิมพ์ ผู้ร่วมสนทนาที่มีรูปแบบความสัมพันธ์เป็นแบบใกล้ชิด มีการกลบเกลื่อนมากกว่า ผู้ร่วมสนทนาที่มีรูปแบบความสัมพันธ์เป็นแบบห่าง และ การสนทนาที่ผู้ร่วมสนทนามีการเห็นหน้ากัน จะมีการกลบเกลื่อนมากกว่าการสนทนาที่ผู้ร่วมสนทนาไม่เห็นหน้ากัน

งานวิจัยนี้ ทำให้เห็นภาพรวมว่า ในการพูดถึงเรื่องเพศ ซึ่งถือเป็นเรื่องต้องห้ามเรื่องหนึ่งในสังคมไทยนั้น ผู้ใช้ภาษาจะมีวิธีการกลบเกลื่อนเพื่อแสดงถึงความสุภาพในการใช้ภาษา โดยใช้กลวิธีต่างๆ ในการเลือกรูปภาษาที่มีอยู่อย่างมากมาย เพื่อนำมาใช้สื่อความหมายที่ตนต้องการ สำหรับการศึกษการกลบเกลื่อนในแต่ละบริเฉตการสนทนา จะทำให้เห็นว่า การเลือกใช้รูปภาษาต่างๆ จะแตกต่างกันไปตามแต่ปัจจัยหรือองค์ประกอบของแต่ละสถานการณ์ที่ผู้ใช้ภาษาเผชิญอยู่ รูปแบบภาษาหนึ่งๆที่แสดงถึงการกลบเกลื่อน อาจจะมีรูปภาษาที่ปรากฏอยู่มากกว่าหนึ่งรูปภาษา แต่อาจจะถูกนำไปใช้ในบริบทที่แตกต่างกันก็ได้ และบริบทของการสื่อสารที่แตกต่างกันนี้เอง ก็ยังมีผลต่ออัตราการใช้การกลบเกลื่อนได้อีกด้วย

8.2 อภิปรายผล

การศึกษาเรื่องการกลบเกลื่อนในการสนทนาเรื่องเพศของคนไทย ทำให้พบว่า ถ้าพิจารณาจากวิธีจัดการกับรูปภาพแล้ว วิธีที่คนไทยนิยมใช้ที่สุดในการกลบเกลื่อนเมื่อพูดเรื่องเพศนั้น ได้แก่ การเพิ่มรูปภาพบางอย่างเข้าไปในถ้อยคำ รองลงมา คือการหารูปภาพอื่นเข้ามาใช้แทนที่รูปภาพที่ตนเห็นว่าไม่เหมาะสม และการเลี่ยงที่จะไม่ใช้บางรูปภาพโดยการละหรือตัดทิ้งไป แต่การเลือกใช้รูปแบบภาษาแสดงการกลบเกลื่อนที่มีอยู่มากมายนั้น ก็จะแตกต่างกันไปตามแต่ละสถานการณ์ของการใช้ภาษา

ผลการวิเคราะห์ ซึ่งพบว่า ผู้ร่วมสนทนาในรายการทางโทรทัศน์และรายการวิทยุ เลือกใช้รูปแบบภาษาที่หลากหลายมากที่สุด ในขณะที่ปัจเจกในอินเทอร์เน็ต และปัจเจกในคอลัมน์ถาม-ตอบในหนังสือพิมพ์จะใช้น้อยกว่า อาจเกี่ยวข้องกับเรื่องวิธีสื่อโดยการพูด กับการเขียน ซึ่งมีความต่างกันในเรื่องของการมีเวลาสร้างสรรค์ หรือจัดเตรียมข้อความ สำหรับการสนทนาในรายการวิทยุ นั้น ผู้พูดจะต้องเผชิญกับเรื่องที่ไม่รู้ล่วงหน้ามาก่อน เพราะเป็นการถาม-ตอบ ออกอากาศสด จึงเป็นการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นอย่างธรรมชาติมาก ส่วนสถานการณ์ของการสื่อสารในรายการโทรทัศน์ แม้จะเอื้อให้ผู้พูดได้มีการเตรียมตัวมาก่อนว่าจะต้องพูดเรื่องใดบ้าง แต่ก็ก็เป็นเพียงการเตรียมแบบคร่าวๆ เท่านั้น ลักษณะของการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นจริง จึงมิได้เป็นการอ่านข้อความตามบทสนทนาที่จัดเตรียมเอาไว้ ในขณะที่ปัจเจกที่สื่อโดยการเขียนนั้น ผู้ใช้ภาษาจะมีเวลาจัดเตรียม และสามารถตกแต่งแก้ไขข้อความได้ก่อนที่จะสื่อสาร ดังนั้น รูปแบบภาษาที่หลากหลายจึงอาจเป็นผลพวงจากการไม่มีเวลาในการจัดเตรียมข้อความล่วงหน้ามาก่อนก็ได้

เมื่อพิจารณาในแง่ของการตีความจากรูปภาษาที่ผู้พูดเลือกใช้ ว่ามีการละเมิดเงื่อนไขของหลักการความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ ซึ่งเป็นการกลบเกลื่อนตามแนวคิดที่บราวน์และเลวินสันเสนอไว้ ก็พบว่า ผู้ใช้ภาษาในการพูดเรื่องเพศ ได้เลี่ยงที่จะปฏิบัติตามหลักการของการให้ความร่วมมือในการสนทนาทั้ง 4 ข้อ ดังนั้น ผลการศึกษาที่ได้ครั้งนี้ จึงสอดคล้องกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ คือ กลวิธีการกลบเกลื่อนในการสนทนาเรื่องเพศของคนไทยนั้น สามารถจำแนกได้ 4 ประเภทตามแนวคิดของบราวน์และเลวินสัน

อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ พบว่าผู้ใช้ภาษาละเมิดเงื่อนไขเชิงความสอดคล้องน้อยที่สุด นั่นเป็นเพราะว่า งานวิจัยนี้ ศึกษาข้อมูลจากปัจเจกแบบสาธารณะ คือ ปัจเจกที่มีการเผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆ ดังนั้น สถานการณ์ของการใช้ภาษาจึงเป็นข้อกำหนดให้ผู้พูด ไม่อาจทำการกลบเกลื่อนโดยเลี่ยงที่จะให้ข้อมูล หรือกล่าวถ้อยคำที่ออกนอกเรื่องได้ ซึ่งเท่าที่ผู้วิจัยพบใน

การศึกษาครั้งนี้ และพิจารณาให้เป็นการกลบเกลื่อนโดยละเมิดเงื่อนไขความสอดคล้อง ก็คือ การใช้ถ้อยคำที่สื่อความในเชิงตลก หรือล้อเล่น โดยเป็นเพียงความพยายามเบี่ยงเบนบางแง่มุมของประเด็นที่กำลังพูดอยู่เท่านั้น ซึ่งไม่ได้เป็นการออกนอกเรื่องโดยการเปลี่ยนประเด็นไปอย่างสิ้นเชิง

สิ่งที่น่าสนใจก็คือ ปรากฏการณ์สนทนาในอินเทอร์เน็ต จะมีการใช้ภาษาที่ละเมิดเงื่อนไขความสอดคล้อง ซึ่งปรากฏชัดเจนที่สุด อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยเห็นว่า มักเป็นการละเมิดเงื่อนไขที่มีได้สื่อความว่าผู้ใช้ภาษากำลังทำการกลบเกลื่อน แต่ตีความจากบริบทได้ว่า ผู้ใช้ภาษาต้องการสื่อความหมายอื่นๆมากกว่า เช่น การประชดประชัน การเสียดสี หรือแม้แต่การตำหนิ ปรากฏการณ์เช่นนี้ เป็นเพราะปัจจัยที่เกี่ยวกับตัวสื่อ คือ การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ มีข้อจำกัดในการตรวจสอบตัวตนที่แท้จริงของผู้ใช้ภาษา จึงทำให้ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่ไม่สอดคล้องกับประเด็นได้อย่างง่ายดาย โดยไม่คำนึงว่าข้อความที่สื่อออกไปนั้น จะสัมพันธ์กับประเด็นที่ผู้ร่วมสนทนาอื่นๆกำลังพูดถึงอยู่หรือไม่ และจากข้อมูลก็ยังปรากฏด้วยว่า มีผู้ใช้ภาษาบางคนไม่มีการเลี่ยงคำต้องห้ามอีกด้วย

สำหรับผลการศึกษาเรื่องอัตราการกลบเกลื่อนนั้น รูปแบบภาษาที่มีการใช้ในอัตราค่อนข้างสูงในทุกประเภทที่นำศึกษา เป็นรูปแบบภาษาที่แสดงถึงการละเมิดเงื่อนไขเชิงคุณภาพและเชิงรูปแบบ ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่า เรื่องที่สื่อสารเป็นเรื่องต้องห้าม และคนในสังคมมีความเชื่อร่วมกันว่าเป็นเรื่องที่น่าอาย และควรจะเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคล ดังนั้น วิธีที่จะพูดถึงเรื่องนี้ ในที่สาธารณะอย่างไม่ชัดเจนจึงต้องใช้การสมมติเหตุการณ์ หรืออ้างแหล่งที่มาของข้อมูลว่าไม่ใช่ของตน ซึ่งประเด็นนี้ น่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องภาพลักษณ์ของผู้พูดด้วย ในแง่ของการยอมรับต่อที่สาธารณะ ว่าตัวผู้พูดเอง มีประสบการณ์หรือความรู้ในเรื่องเพศมากนักน้อยเพียงใด อย่างน้อยการอ้างที่มาของถ้อยคำว่าเป็นของผู้อื่น หรือการสมมติก็จะช่วยให้ผู้พูดพ้นจากข้อสังเกตในเรื่องของความเป็นผู้เชี่ยวชาญหรือมีประสบการณ์ในเรื่องเพศได้ทางหนึ่ง ส่วนการกล่าวอย่างกว้างๆ หรืออ้อมค้อมนั้นก็เป็นวิธีที่เหมาะสมที่จะใช้ในการพูดเรื่องดังกล่าว เพราะช่วยให้ผู้พูดไม่ต้องกล่าวเรื่องเพศอย่างโจ่งแจ้ง ตรงไปตรงมาจนเกินไป การพูดอย่างกว้างๆหรือกำกวมให้ผู้ฟังตีความเองจากบริบท จึงมักเป็นวิธีที่ใช้เพื่อแสดงถึงการพูดเรื่องเพศอย่างสุภาพ

การศึกษาอัตราการกลบเกลื่อนกับตัวแปรเรื่องช่องทางการสื่อสารทางโทรศัพท์ และ การเห็นหน้ากันของผู้ร่วมสนทนา ทำให้ได้ข้อสรุปที่ว่า ช่องทางการสื่อสารที่เห็นทั้งภาพ และเสียง ทำให้ผู้พูดต้องระมัดระวังในการใช้ถ้อยคำ เพราะมีการปรากฏตัวตน และชื่อเสียงเรียงนามที่ชัดเจนประเด็นนี้ น่าจะสัมพันธ์กับผลการศึกษาที่ว่า รูปแบบความสัมพันธ์ของผู้ร่วมสนทนาที่เป็นแบบใกล้ชิด จะมีการกลบเกลื่อนมากกว่าแบบห่าง เพราะถึงแม้ว่า ผู้ร่วมสนทนาจะมีความ

คุ้นเคยกัน แต่ก็เป็นการสื่อสารในที่สาธารณะ ซึ่งการแสดงตัวตนของผู้พูด ว่าเป็นใคร ชื่ออะไร และหน้าตาเป็นอย่างไร จะเป็นตัวกำหนดให้ผู้ใช้งานภาษามีการกลบเกลื่อนมากนั่นเอง

ส่วนช่องทางการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตนั้น ได้ผลการศึกษาเกี่ยวกับการใช้อัตราการกลบเกลื่อน ที่ไม่เป็นไปตามที่ผู้วิจัยสันนิษฐานไว้ เนื่องจากมีการกลบเกลื่อนที่สูงเป็นอันดับที่ 2 อาจจะเป็นเพราะว่า ลักษณะของการสื่อสารในสื่อชนิดนี้ มีลักษณะที่เป็นภาษาพูดอย่างมาก โดยที่ผู้ใช้งานภาษาเพียงแต่อาศัยแป้นพิมพ์ช่วยในการพิมพ์ข้อความแทนเสียงพูดเท่านั้น ดังนั้น ผู้ที่ทำการสื่อสารผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต จึงน่าจะมีความรู้สึกที่เหมือนกับว่า ถ้อยคำที่พิมพ์อยู่นั้นเป็นคำพูดของตน จึงได้ทำการกลบเกลื่อน คล้ายๆกับลักษณะของการใช้ภาษาในช่องทางปกติ ที่เป็นการสื่อสารโดยใช้เสียงพูด

สำหรับปัจจัยเรื่องช่องทางการสื่อสารในงานวิจัยนี้ เนื่องจากผู้วิจัยพิจารณาโดยแบ่งตามสื่อ (medium) 4 ชนิด (ดังผลในตารางที่ หน้า) จึงทำให้ได้ผลการศึกษาเกี่ยวกับอัตราการกลบเกลื่อนที่มีมากน้อยไม่เท่ากัน ในแต่ละช่องทางการสื่อสาร แต่เมื่อผู้วิจัยได้ทำการพิจารณาช่องทางการสื่อสารในมิติที่กว้างกว่าการแยกตามประเภทของสื่อ โดยมองในแง่ที่เป็นวิธีการสื่อสารแล้ว ผู้วิจัยพบว่า เราอาจวิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสรุปอีกแง่หนึ่งได้ ซึ่งเมื่อจัดข้อมูลปริจเฉทที่นำมาศึกษาครั้งนี้ ตามวิธีสื่อสารเป็น 2 แบบ คือ ปริจเฉทในโทรทัศน์และวิทยุ ใช้วิธีพูด กับ ปริจเฉทในหนังสือพิมพ์ และ อินเทอร์เน็ต ใช้วิธีเขียน ก็จะทำให้ได้ผลการศึกษาที่เป็นความต่างของวิธีพูดกับเขียน เป็นดังนี้

วิธีสื่อสาร	ความยาวของข้อมูลปริจเฉท (คำ)	ความถี่ของการกลบเกลื่อน (ครั้ง)	อัตราการกลบเกลื่อน (ร้อยละ)
พูด	11698	482	4.12
เขียน	12107	440	3.63

ดังนั้น นอกเหนือไปจากผลการศึกษาที่ได้ตอบสมมติฐานที่ตั้งไว้เกี่ยวกับช่องทางสื่อสารดังกล่าวมาแล้วว่า ช่องทางการสื่อสารทางโทรทัศน์มีอัตราการกลบเกลื่อนสูงสุด และช่องทางการสื่อสารทางหนังสือพิมพ์ มีอัตราการกลบเกลื่อนต่ำที่สุด ก็อาจจะอธิบายหรือได้ข้อสรุปเพิ่มเติมในภาพกว้างๆ ว่า ผู้ร่วมสนทนาที่ใช้วิธีสื่อสารด้วยการพูด จะมีการกลบเกลื่อนมากกว่า ผู้ร่วมสนทนาที่ใช้วิธีสื่อสารที่เป็นการเขียน

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่า การนำตัวแปรที่เกี่ยวกับ ช่องทางการสื่อสาร รูปแบบความสัมพันธ์ของผู้ร่วมสนทนา และการเห็นหน้ากันของผู้ร่วมสนทนา มาศึกษาในงานวิจัยนี้ ยังทำให้เห็นอิทธิพลของตัวแปรที่มีผลต่อการใช้การกลบเกลื่อนที่ยังไม่ชัดเจนมากนัก เพราะผลที่ได้จากการวิเคราะห์ในแต่ละตัวแปร แสดงให้เห็นความต่างของอัตราการกลบเกลื่อนในช่วงที่ไม่เกินร้อยละ 1.5 เท่านั้น ถ้าหากมีการขยายขอบเขตของข้อมูลให้มากยิ่งขึ้นกว่านี้ อาจจะทำให้เห็นอิทธิพลของตัวแปรต่างๆที่ชัดเจนมากขึ้น

ผลการศึกษาในครั้งนี้ จึงอาจจะทำให้เห็นเพียงภาพโดยรวม ของการพูดเรื่องต้องห้ามของคนไทย ในสถานการณ์แบบสาธารณะ เมื่อพิจารณาเฉพาะตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งทางปัจจัยปริเฉท เช่น ช่องทางการสื่อสาร หรือ วิธีการสื่อสาร การเห็นหน้ากันของผู้ร่วมสนทนา และระยะห่างของความสัมพันธ์ของผู้ร่วมสนทนา ก็อาจจะสามารถทำนายแนวโน้มของอัตราการกลบเกลื่อนในภาพรวมได้ เช่น การสื่อด้วยวิธีพูดจะมีการกลบเกลื่อนมากกว่าการสื่อสารด้วยวิธีเขียน และถ้าช่องทางการสื่อสารนั้น เอื้อให้เห็นทั้งหน้าตา และเสียงพูด ก็น่าจะมีอัตราการกลบเกลื่อนมากเป็นต้น แต่การที่จะสรุปชี้ชัดลงไปว่า ปัจจัยใดบ้าง ที่มีอิทธิพลต่ออัตราการกลบเกลื่อนอย่างชัดเจนแน่นอนนั้น จำเป็นต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมในสถานการณ์อื่นๆที่ต่างจากงานวิจัยนี้ และควรจะขยายขนาดของข้อมูลในการวิเคราะห์ให้มากกว่านี้อีกด้วย

8.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่องการกลบเกลื่อนครั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ยังมีข้อจำกัดบางประการอยู่ และมีปัจจัยอื่นๆที่น่าจะศึกษาเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

1) แนวคิดเรื่องการกลบเกลื่อนของนักภาษาศาสตร์ต่างๆ ที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมในภาษาอังกฤษมานั้น ผู้วิจัยเห็นว่าโดยขอบเขตของนิยามแล้ว จัดว่าเป็นมโนทัศน์ที่กว้างมาก และงานวิจัยในภาษาไทยเกี่ยวกับเรื่องการกลบเกลื่อน ก็ยังมีอยู่น้อย จากการทํางานวิจัยนี้พบว่า การวิเคราะห์เรื่องการกลบเกลื่อนนั้น มีความยุ่งยากในส่วนที่เป็นการตีความ เพราะบางครั้งไม่ปรากฏรูปภาษาแสดงการกลบเกลื่อนที่ชัดเจน แต่ต้องอาศัยบริบทอื่นๆช่วยในการตีความอย่างมาก ทำให้ประสบปัญหาในการวิเคราะห์หรืออยู่บ้าง อย่างไรก็ตาม เมื่อได้กำหนดเกณฑ์เรื่องกลไกภาษา ที่เกี่ยวกับวิธีการจัดการกับรูปภาษาขึ้นมาใช้ ถึงแม้จะไม่ใช่วิธีที่เป็นเรื่องของแนวคิดทฤษฎี แต่ก็ช่วยให้สามารถอธิบายการกลบเกลื่อนได้ชัดเจนยิ่งขึ้นกว่าการใช้เกณฑ์ทางความหมายเพียงอย่างเดียว

ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาเรื่องใดก็ตาม ขอบเขตของมโนทัศน์ และทฤษฎีในการวิเคราะห์ที่ชัดเจน เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากเป็นอันดับต้นๆ ซึ่งผู้ทำการวิจัยต้องให้ความสำคัญถึง เพื่อที่จะได้มีเกณฑ์ที่เหมาะสมเพียงพอสำหรับใช้ในการวิเคราะห์ และทำให้ปัญหาต่างๆ ที่อาจจะประสบในการทำงานวิจัยนั้นน้อยลง

2) จากข้อมูลที่น่ามาศึกษาครั้งนี้ การสนทนาเรื่องเพศในรายการโทรทัศน์ ซึ่งมีผู้ดำเนินรายการเป็นผู้หญิงและผู้ชาย ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า ผลัดการสนทนาของผู้ดำเนินรายการหญิงจะเกิดขึ้นน้อยมาก เมื่อเทียบกับผลัดของผู้ดำเนินรายการชาย และบทบาทของการเป็นผู้ถามคำถามก็จะมีไม่มาก หรือปรากฏชัดเจนเท่ากับผู้ดำเนินรายการชาย นอกจากนี้ ก็มักจะเป็นผลัดที่สั้นอีกด้วย สิ่งนี้น่าจะสะท้อนปรากฏการณ์บางอย่างเกี่ยวกับค่านิยม หรือวัฒนธรรมไทย เรื่องบทบาทของผู้หญิงในการมีปฏิสัมพันธ์ต่อเรื่องที่ตั้งคำถามว่าเป็นเรื่องลับเฉพาะ หรือน่าอับอาย ดังนั้น จึงน่าจะได้มีการศึกษาเพิ่มเติม เรื่องปัจจัยที่เกี่ยวกับเพศ (gender) ของผู้ใช้ภาษาไทย ในการพูดเรื่องต้องห้าม

3) บริบทในรายการโทรทัศน์ที่น่ามาศึกษานี้ เป็นบริบทเดียว ที่ประเด็นต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศที่นำมาสื่อสารกันนั้น ไม่ได้เป็นเรื่องของผู้พูด เนื่องจากผู้พูดทั้ง 3 คน ทำหน้าที่เสมือนเป็นตัวแทนของผู้ที่มีปัญหา ในขณะที่อีก 3 บริบท นั้น ผู้ที่เป็นเจ้าของปัญหาจะสื่อสารด้วยตัวเอง ดังนั้น จึงน่าจะมีการศึกษาการกลบเกลื่อนในแง่มุมที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย เพื่อดูว่า ปัจจัยที่เกี่ยวกับความเกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องต้องห้าม จะสัมพันธ์กับการกลบเกลื่อนอย่างไร และจะมีความแตกต่างจากการใช้ในสถานการณ์ที่ผู้พูดไม่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องที่พูดหรือไม่

4) ตัวแปรบริบทที่เกี่ยวกับการมีโอกาสจัดเตรียมข้อความ ซึ่งแตกต่างกันในแต่ละวิธีสื่อสาร รวมทั้งเรื่องของการถวหรือไม่ถวของข้อความ อาจจะใช้ในการพิจารณาแบ่งประเภทของบริบทที่จะนำมาศึกษาเรื่องการกลบเกลื่อน นอกเหนือจากที่แบ่งตามวิธีที่สื่อด้วยการเขียนและสื่อด้วยการพูด นอกจากนี้ ตัวแปรในเรื่องของเวลาหรือกาลเทศะของการนำเสนอ และตัวแปรเรื่องกลุ่มผู้บริโภคนั้นเป็นกลุ่มบุคคลที่สามในเหตุการณ์สื่อสาร อาจเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่ออัตราการกลบเกลื่อนได้เช่นกัน ดังนั้น ควรจะได้มีการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเหล่านี้ด้วย

5) การกลบเกลื่อน ควรจะได้มีการศึกษาเพิ่มเติมในข้อมูลบริบทการพูดหรือการเขียนที่มีปัจจัยบริบท เป็นประเด็นเรื่องอื่นๆ ซึ่งอาจจะไม่ใช่เรื่องต้องห้าม แต่อาจจะเป็นการใช้ภาษา

ในสถานการณ์ที่เป็นเชิงวิชาการ เช่น การอภิปราย การประชุม หรือสัมมนา หรือสถานการณ์อื่นๆ ที่พบในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีความแตกต่างในเรื่องของสถานภาพ ตำแหน่งหรือหน้าที่ ของผู้ใช้ภาษา หรืออาจจะศึกษาว่าแนวโน้มของเพศใดที่จะมีการกลบเกลื่อนมากกว่ากันก็ได้

นอกจากนี้ ข้อเขียนตามสื่อต่างๆ ก็น่าสนใจ เช่น คอลัมน์วิจารณ์ภาพยนตร์หรือเพลง บทความวิจารณ์การเมืองในหนังสือมติชน บทความในนิตยสารต่างประเทศที่วิจารณ์การเมือง เศรษฐกิจ หรือเรื่องอื่นๆ ของเมืองไทย เป็นต้น เพราะบริบทประเภทนี้ เป็นการใช้ภาษาที่แสดงความคิดเห็น และสะท้อนทัศนคติส่วนตัวของผู้พูดที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีความเป็นไปได้เสมอที่ผู้ใช้ภาษาจะแสดงการกลบเกลื่อน ดังนั้น จึงน่าสนใจว่า ในบริบทเช่นนี้ จะมีกลวิธีและกลไกทางภาษาที่ใช้กลบเกลื่อนเหมือนหรือต่างจากการพูดเรื่องต้องห้ามอย่างไรบ้าง

6) การใช้ภาษาของผู้ร่วมสื่อสารคนไทยในสื่ออินเทอร์เน็ตนั้น มีปรากฏการณ์ต่างๆ ทางภาษาที่น่าสนใจมาก ซึ่งน่าจะได้มีการศึกษาที่เจาะเจาะจงลงไปในสถานการณ์บริบทนี้เพียงอย่างเดียว โดยอาจจะเลือกศึกษาประเด็นที่เกี่ยวกับการทำวัจนกรรมต่างๆ เช่น การล้อเลียน การเสียดสี การประชดประชัน หรือการเกี่ยวพาราสีกัน เพื่อดูว่าสถานการณ์สื่อสารที่ผู้ร่วมสนทนา ไม่มีโอกาสเห็นหน้ากัน หรือรู้จักกันนั้น จะมีลักษณะหรือรูปแบบของการใช้ภาษาอย่างไรบ้าง เพื่อที่จะสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายอย่างที่ใช้ภาษาแต่ละคนต้องการ